

Ministerie van Veiligheid en Justitie

> Retouradres Postbus 20301 2500 EH Den Haag

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

**Directoraat-Generaal
Vreemdelingenzaken**
Directie Migratiebeleid
Toezicht, Regulier en
Nationaliteit

Turfmarkt 147
2511 DP Den Haag
Postbus 20301
2500 EH Den Haag
www.rijksoverheid.nl/venj

Ons kenmerk
2056143

Uw kenmerk
2017Z03600

*Bij beantwoording de datum
en ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.*

Datum 31 maart 2017

Onderwerp Antwoorden Kamervragen over de uitspraak van het Europese Hof
van Justitie over humanitaire visa

Bijgaand zend ik u mede namens de Minister van Buitenlandse Zaken de antwoorden op de schriftelijke vragen van het lid Voordewind (ChristenUnie) over de uitspraak van het Europese Hof van Justitie over humanitaire visa.

Deze vragen werden ingezonden op 9 maart 2017 met kenmerk 2017Z03600.

De Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

K.H.D.M. Dijkhoff

Antwoorden Kamervragen van het lid Voordewind (ChristenUnie) aan staatssecretaris van Veiligheid en Justitie over de uitspraak van het Europese Hof van Justitie over humanitaire visa (ingezonden 9 maart 2017, nr. 2017Z03600)

**Directoraat-Generaal
Vreemdelingenzaken**
Directie Migratiebeleid
Toezicht, Regulier en
Nationaliteit

Datum
31 maart 2017

Ons kenmerk
2056143

Vraag 1

Bent u bekend met de uitspraak van het Europese Hof van Justitie van 7 maart 2017 (X en X tegen de Belgische Staat) waarin het Europese Hof van Justitie oordeelt dat EU-lidstaten niet verplicht zijn een humanitair visum af te geven aan vluchtelingen op basis van de Visumcode, maar dat de EU-lidstaten zelf kunnen bepalen of een visum wordt afgegeven in schrijnende situaties?

Antwoord 1

Ja.

Vraag 2

Kunt u aangeven welke EU-lidstaten op dit moment of in het verleden humanitaire visa hebben afgegeven aan asielzoekers en op welke gronden of criteria dit is gebeurd?

Antwoord 2

Voor de beantwoording van deze vraag is relevant wat wordt verstaan onder 'humanitaire visa'. Voor zover u doelt op de afgifte van visa voor kort verblijf (een zogenoemd c-visum) met het oog op het indienen van een asielaanvraag in een Lidstaat, is het beeld van het kabinet dat weinig Lidstaten dit in de praktijk doen, laat staan een beleidskader hebben hiervoor. Wel kennen Lidstaten veeleer de praktijk van afgifte van visa voor lang verblijf om humanitaire redenen of humanitaire toelating. Zo geven verschillende Lidstaten, net als Nederland, visa voor lang verblijf (een zogenoemd d-visum) af aan vluchtelingen om in het kader van hervestiging naar de EU te kunnen reizen. Van deze mensen is voorafgaand aan hun inreis vastgesteld dat zij in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

Vraag 3

Kunt u aangeven of in het Nederlands asielbeleid in het verleden of op dit moment een procedure is voor het afgeven van humanitaire visa? Als dit op dit moment niet het geval is, kunt u aangeven of u, net als andere EU lidstaten, van plan bent een dergelijke procedure op te zetten?

Vraag 4

Bent u van mening dat het afgeven van humanitaire visa, naast een goede bescherming in de regio, noodzakelijk is voor de aanpak van mensensmokkelaars? Zo nee, waarom niet?

Vraag 5

Bent u bereid, nu de toestroom van migranten via Turkije sterk is verminderd, humanitaire visa af te geven in schrijnende gevallen van Syrische gezinnen in Turkije?

Antwoord 3, 4 en 5

Op grond van de Visumcode kunnen Lidstaten een territoriaal beperkt visum verstrekken op humanitaire gronden en daarbij afwijken van bepaalde procedurele voorwaarden (artikel 25) zoals het bezitten van een geldig reisdocument. Van de voorwaarde dat het voornemen moet bestaan om het grondgebied van de Lidstaten tijdig te verlaten, kan echter niet worden afgeweken. Nederland verstrekt daarom geen territoriaal beperkte visa voor kort verblijf aan personen die hier langer dan 90 dagen willen verblijven. Eén van de situaties waarin Nederland gebruik maakt van artikel 25 voor personen die hier niet langer dan 90 dagen willen verblijven, is bijvoorbeeld voor het bijwonen van een begrafenis van een naast familielid.

In het verleden kende Nederland wel een dergelijke procedure. Maar met de inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet 2000 is de rechtsgrond voor het indienen van een verzoek tot overkomst voor asiel in het land van herkomst komen te vervallen.¹ In de praktijk bleef deze mogelijkheid tot 2003 bestaan.

Het einddoel van dit kabinet, zoals uiteengezet in september 2015 in de kabinetsaanpak van de Europese vluchtelingenproblematiek, is opvang en bescherming in de regio. Naast opvang in de regio is hervestiging via de UNHCR de meest aangewezen route waar het gaat om mensen die internationale bescherming nodig hebben. Nederland draagt hier ook aan bij. Van deze mensen is voorafgaand aan hun komst naar Nederland vastgesteld dat zij hier in aanmerking komen voor een asiolvergunning.

In die gevallen waarin de overkomst van Syrische vluchtelingen in Turkije naar Nederland aan de orde is, is hervestiging de aangewezen weg. In het kader van de EU-Turkije Verklaring van 18 maart 2016 draagt Nederland in ruime mate bij aan hervestiging van Syrische vluchtelingen uit Turkije. Van april 2016 tot begin maart 2017 zijn ongeveer 710 Syrische vluchtelingen vanuit Turkije overgebracht naar Nederland, en voor 2017 is de Nederlandse inzet in dit kader gericht op hervestiging tot een maximum van ongeveer 3100 Syrische vluchtelingen, ter invulling van het reservedeel van herplaatsingsafspraken.

**Directoraat-Generaal
Vreemdelingenzaken**
Directie Migratiebeleid
Toezicht, Regulier en
Nationaliteit

Datum
31 maart 2017

Ons kenmerk
2056143

¹ Tweede Kamer, vergaderjaar 2002–2003, 19 637, nr. 719.